

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1811/2019
26.02.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиле – противтужене АА, чији је пуномоћник Жарко Богдановић, адвокат из ..., против тужене - противтужиоца Републике Србије, Дирекције за водне путеве, Београд, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, одлучујући о ревизији тужиле-противтужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4296/17 од 12.12.2018. године, на седници одржаној 26.02.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле-противтужене, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4296/17 од 12.12.2018. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2008/11 од 07.04.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име неисплаћених и мање исплаћених плата исплати износ од укупно 2.170.977,54 динара, и то појединачне износе са законском затезном каматом све ближе одређено овим ставом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име отпремнине због одласка у пензију исплати износ од 182.688,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.10.2013. године па до коначне исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужена да за период од октобра 2010. године до новембра 2011. године на име накнаде за незапосленост у име и за рачун тужиле уплати Националној служби за запошљавање износ од 538.362,86 динара. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужена да за период од 10.08.2010. године до 05.09.2013. године на име доприноса за пензијско и инвалидско осигурање у име и за рачун тужиле уплати Републичком фонду ПИО укупан износ од 822.647,85 динара, те да се уколико то не учини овлашћује тужила да за свој рачун на терет тужене изврши означене исплате. Ставом петим изреке, одбачена је као недозвољена тужба тужиле у делу којим је тражила да се обавезе тужена да на име накнаде за незапосленост за период од октобра 2010. године до новембра 2011. године исплати законску затезну камату на сваки појединачни месечни износ од доспелости до исплате као и законску затезну камату за доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за период од 10.08.2010. године до 05.09.2013. године, као недозвољена. Ставом шестим изреке, одбијен је као неоснован противтужбени захтев тужене, којим је тражила да се обавезе тужила да туженој на име стицања без основа

исплати износ од 708.725,00 динара са законском затезном каматом почев од 08.10.2010. године па до исплате. Ставом седмим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4296/17 од 12.12.2018. године, ставом првим изреке, одбијене су, као неосноване, жалбе странака и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитујући дозвољеност ревизије, на основу одредбе члана 401. став 2. тачка 5., у вези члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04 и 111/09), који се у конкретном случају примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11), утврдио да ревизија тужиле није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 28.04.2011. године, са захтевом за накнаду штете. Тужба је преиначена повећањем захтева 07.04.2017. године. Вредност предмета спора побијног дела је 3.714.676,25 динара, што на дан преиначења тужбе представља динарску противвредност 29.992,77 еура (1 евро = 123,8524 динара)

Према природи тражене правне заштите, ова парница спада у парнице из радних спорова. Међутим, одредбом члана 439. Закона о парничном поступку, прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора.

Одредбом члана 394. став 2. ЗПП, је прописано, да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима кад се тужбени захтев односи на утврђење права својине на непокретностима, потраживање у новцу, предају ствари или извршење неке друге чинидбе, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“, бр.55/14, који се примењује од 31.05.2014. године), је прописано, да је ревизија дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра, односно 100.000 евра у привредним споровима, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, а који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог закона.

Имајући у виду да се у конкретном случају не ради о парници из радног спора у смислу члана 439. Закона о парничном поступку (код којих је ревизија увек дозвољена), иако тужилац тражи заштиту права из радног односа, јер предмет тражене

- 3 -

правне заштите није заснивање, постојање или престанак радног односа, да је побијана вредност предмета спора 29.992,77 евра, односно износ који не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић